

Áhítat – 2021. 02. 01.

Örüljétek az Úrban mindenkor! Ismét mondom: örüljétek. (Filippi 4:4)

Azt gondolhatnánk, hogy itt aztán már tényleg elrugaszkodott az apostol a valóságtól: szavai nélkülöznek minden valószerűséget. **Parancsra örülni**, és **mindenkor örülni** – ilyen nincs. Ha mégis van, akkor, az valami groteszk emberi magatartás és életszerűtlen kegyesség.

Valamikor, a sorkatonai szolgálatom idején, miután egyszer fanyalogni merésztünk a kiosztott ételtől, felsorakoztattak bennünket, és kiadták a vezényszót: „*Ebédnek – örüüül...ni!*” És erre mindenkinek, egyszerre, olyan széles vigyorra kellett rántani a száját, amilyenre csak bírta. Ez volt a – **parancsra örülni** (ráadásul büntetésből).

Máskor, egy temetésen meg kellett kérnem a koporsó mellett álló egyik gyászolót: ha lehet, fejezze be a látványos, visszatetsző, széles körbemosolygást az édesanyja koporsója mellett. Ő azért viselkedett így, mert, hogy meg van írva: „**mindenkor örüljétek.**”

„**Örüljétek – az Úrban!**” – ez a szókapcsolat igenkben szétbonthatatlan.

A **mindenkori öröm**: nem a kedélyállapot **mindenkori** érzelmi-hangulati feldobódottsága. A keresztyén hívőt is számos dolog bánthatja, fájdalmat ébreszthet benne és keserves sírásra fakaszthatja. De semmi sem veheti el tőle, mindezek között sem, az **Úrban való örömet**. Még a legmélyebb szenvedéseiben és a halála óráján sem. Ott éppen nem! Mélységben és magasságban, sírásban és nevetésben, szegénységben és gazdagságban egyformán **örül – az Úrban**. Maga Jézus is **sírt** Jeruzsálem felett (Lukács 19:41) és Lázár sírjánál (János 11:35). De könnyei között is az ő **Atyjában örvendező** Jézus maradt. (Lukács 10:21) Pál apostol is **sírva** ismételte meg súlyos mondanivalóját a **Krisztus keresztyének ellenségeiről** (Filippi 3:18), aki most itt ezt írja: „**mindenkor örüljétek!**” Sorolhatnánk az Ó- és az Újszövetség nagy bizonyosságtevőit. A **Krisztusban való öröm** nem valami végtelenített egynemű pozitív hanglati zajlás – az ember teremtettségénél fogva nem ilyen – hanem **Krisztusban-lét**, annak minden bizonyosságával és **örömeivel** – ha vidáman, akkor úgy, ha sírva, fájdalmak között, akkor úgy.

Az Úrban való öröm tehát nem a szenvedések iránti érzéketlenség, főleg nem az azoktól való kivételezett mentesség, hanem egyszerűen: **öröm – az Úrban – az Úrért – az Úrnak – az Úr által – és az eljövendő Úrra nézve. Mindenkor.** Ha úgy adódik, akkor fájdalmak és szenvedések között a végső órák is. Az **Úrban való öröm** nélkül egyszerűen – nincs keresztyén élet.

Buzdítson bennünket az ének Krisztusban való öröme!

*Jer, mindnyájan örüljünk, És szívünkben vígadjunk,
Mert született Úr Jézus nekünk.*

*Kit az Atya Úr Isten, Könyörülvén emberen,
Elbocsájta teljes időben.*

*Elhagyá gazdagságát, Véghetetlen országát,
Hogy érettünk adja Őmagát.*

*Ő életnek adója, Szívek vigasztalója,
Lelkünk megvilágosítója.*

*Azért jöve, hogy éljünk, Isten kedvébe essünk,
Érdeméből kegyelmet nyerjünk.*

*Nagy szeretet mindenhez, Hogy Isten emberekhez
Jöve, fertelmes bűnösökhöz.*

*Akik benne nem bíznak, Sőt bizni sem akarnak,
Örök halállal mind meghalnak.*

*Mi azért e felségben, Emberré lett Istenben:
Higyjünk mi egy reménységünkben.*